CĂRȚI ȘI REVISTE

I. V. PĂTRAȘCAN: *Poezii.* — Tiparul institutului de arte grafice „Dacia Traiană" .Sibiu, 1924.

De la prima bucată a volumului poetul năzuește către „Excelsior". Cari-i sunt elementele? Mai întâiu un vocabular. „ales cu îngrijire"; expresiuni poetice și diminutive adorabile: *sfânta iubire* (nici nu se putea altfel), *Visare* (de vreo 20 sau 30 de ori), *zări de fericire, sfântă armonie, pădure dragă, dulce poezie, vraja dorului, zarea vioriei, fapte-apuse, zări azure* (bietul Bolintineanu!) *armonia visurilor tale, vers de poezie, singurel cu dorul, băețel, splendoare, luceafăr, nopți cu lună, divină armonie, gingășie, dulce armonie, fermecătoare, suspine,* etc. etc. etc.

Impletiți cu oarecare dibăcie expresiunile de mai sus și vă veți pomeni îngânând:

„Eu nu vreau să sufăr și nici vreau să plâng".

sau:

„Aș vrea să scriu din nou o poezie
„Ca lumea de eternă și adâncă"...

sau:

„Ce mult aș da să știu cânta
„Și eu o poezie,
„Ar trece vremea și-aș avea
„Și eu o bucurie". (bietul om!!!)

„Și câte lucruri poate atunci
„N'aș tot gândi;
„Pe vale, codri și prin lunci
„Aș hoinări..."

Gândiți-vă după aceea că și Eminescu a scris, pe vremuri versuri. Chibzuiți cum a-ți putea-o suci și întoarce, și continuați:

„Și drăgălaș, să-mi spui povești,
„Și basme ca 'n seraiuri;
„Când iarna cântă la ferești
„In ne'nțelese graiuri..."

Luați-o apoi înapoi la bătrânul Heliade, recitiți de câteva ori pastel-idila „Sburătorul" și nu vă sfiiți a adăoga:

„Mă doare, mamă, capul
„Și pieptu 'ntreg mă doare
„Mi-e greu par'că tot trupul
„N'am gând de sărbătoare"...

După care puteți continua în voie:

„De ani de dor te-aștept să vii
„Iubirea mea curată,
„Să-mi spui o vorbă, două, mii,
„O lume minunată"...

Dacă vi s'a urât cu asemenea baclavale zaharisite, culcați-vă liniștit și *dormind,* nu vă pierdeți în tot cazul răbdarea:

„S'adorm sub ochiul tău tăcut
„Și plin de 'nseninare;
„La glasul tău duios s'ascult
„S'ascult cu 'nfiorare"...

Și astfel:

„In suflet c'o dulce-armonie"...

Visați:

„Spre alte zări de fericire"...

După care trezindu-vă, spălați-vă fața cu apă curată, faceți creștinește o cruce și puneți punct. Și—oameni cuminți—nu uitați să vă spuneți rugăciunea de aleluia:

„Un singur lucru te-aș rugi, Părinte,
„Să-mi dai curaj și aripi ca 'nainte
„Să sbor spre culmile Măririi Tale
„Spre veșnica veșniciei Morale"...

și nici să amintiți Regelui că:

„Poetul, cântărețul, în ode Te slăvește,
In EPOPEI *mărețe, măreț te pomenește"*

* * *

Pe deplin încântați că ați umplut 27 de pagini, puneți-i o copertă „mauve", titlul *„Poezii"* cu roșu, semnați-o *J. V. Pătrășcanu* și dați-i drumul pe atât de primitoarea piață literară. Patria vă va fi recunoscătoare. Și în felul acesta... să ne fie de bine!

* * *

PIERRE VLASTO: *A l'ombre du Figuer,* culegere de povestiri traduse din limba neo-greacă de Eugene Clement, cu o prefață de Louis Roussel- Paris, 1924.

Dintre operele literare ale Greciei contimporane nu avem în românește decât volumașul de povestiri „Puterea mării" ale lui Alexandru Karkavitza. O nouă lucrare accesibilă gusturilor și înțelegerii noastre este acea a lui Pierre Vlasto: *„La umbra smochinului".* Autorul este de origine bizantină. Familia lui este menționată de istoricii Bizanțiului (sec. X). Scrie în limba greacă vie, pe care o numește greaca vulgară și pentru al cărei triumf definitiv, luptă împreună cu Psallis și Eftaliotis. Își scrie operele în vacanță, în restul anului se consacră meseriei de comerciant.

Ceeace dă operii sale calități mari este: o limpezime nouă, o logică senină. Arta lui e precisă și sinceră; povestirile îi sunt adevărate mici capo-d'opere. Le-am putea numi la olaltă „la Lègende des Siècles" a Greciei. Așezate în ordine cronologică: epoca mitică, războiul peleponeziac, evul-mediu francez în Grecia, Byzanț, renașterea greacă—fiecare din ele conturează subiectul definitiv și-l așează în cadrul care definește prin sine caracterele epocii, pe care o evoacă magistral.

Ideile lui Pierre Vlasto se aștern, se desfășoară încet; el ne arată cruzimea zeilor nedrepți, femeea incapabilă de a se ridica la nivelul omului, dragostea care planează deasupra tuturor lucrurilor. *Pandora, Statueta din Atena, Pricoliciul, Sklerena, Argyro,* sunt povestiri ce încântă printr'o poezie aleasă.

E nu numai o plăcere a le citi, dar o trebuință. *Este* — după cum anunță Louis Roussel în prefață — *punerea în lumină a legăturii de rudenie dintre spiritul grec și cel francez. Se adaogă astfel bogăției imense pe care o citim în limba franceză, câteva odoare cizelate cu prestigiu, legate între ele cu putere.*

* * *

WACYF BUTROS GHALI: *Les perles éparpillées.* (Perle risipite) povești și legende arabe, cu ilustrații de Adam Styka- Paris, Ed. Chulliat, 1924.

Autorul scrierii de față este scritorul egiptean care se afla, acum vre-o doi ani, condamnat la moarte de către curtea marțială engleză din cauza faptului că începuse oarecari mișcări de revendicare a independenții Egiptului. Astăzi este ministru al afacerilor străine.

In comparație cu Rabindranath Tagore, amândoi încarnează sufletul poetic al celor două ținuturi orientale, cele mai fabuloase prin origine, cele mai însemnate prin influența exercitată asupra culturii europene: India și Egiptul. Ambele țări au încercat eliberarea lor de sub jugul englez,—scoaterea la iveală a tradițiilor și geniului lor specific. Mai aproape de cultura europeană este acest Vacyf Pașa, care a făcut studiile la Paris, cunoscând à fond limba și civilizația franceză.

Autorul nu este la primul său volum. Inainte de a publica aceste povestiri și legende, el a publicat o încercare de studiu asupra poeziei arabe, intitulată: *„In grădina florilor",* și o cercetare destoinică despre *„Tradiția cavalerească a Arabilor.* In noua lui lucrare el adună legende de pe manuscrisele copte sau arabe, le dă o formă definitivă, imprimându-i de multe ori o ironie ușoară și grațioasă, dar totdeauna în stare să poarte o filozofie mistică, consolatoare și moralizatoare.

Teodora din Alexandria este o legendă creștină, pe deantregul streină de Islam; în *Palatul dezamăgitelor,* în care Wacyf pledează cauza feministă, sunt tablouri și scene întregi demne de feeria somptuoasă a povestilor din „O mie și una de nopți".

* * *

Dr. LOUIS ESTÈVE: *Quelques aberrations de l'amour romantique.* Ed. Maloine, Paris, 1924.

Autor al mai multor lucrări asupra unor chestiuni de morală actuală, precum și a romanului de pătrunzătoare analiză. *Education amoureuse,* dr. Louis Estève studiază în volumul din urmă caracterele pasiunii erotice, astfel cum apar ele ideilor contemporane.

In câteva note preliminare el numește cu termenul general de „imperialism", pofta de cucerire intim legată de avântul vital. Orice ființă, scrie dr. Louis Estève, tinde la o expansiune externă printr'un fel de necesitate primordială, printr'o „volonté de puissance", care o duce la credința că orice putință cucerită poate constitui garanția unui viitor mai prosper. Este interesantă definiția pe care autorul o face romantismului, așa cum s'a manifestat el de-a lungul veacurilor: *„o răsvrătire de puteri pasionale primordiale, de aspirațiuni noui ale afectivității pure, — contra disciplinelor sociale, până la un punct raționale".*

Stendhal anunțase pe la 1825, odată cu mișcarea romantică, o teorie care susținea că orice romantism e un clasicism care debutează, că întreaga școală clasică nu este altceva decât un romantism îmbătrânit. Dar Louis Estève privește chestiunea altfel, numai din punct de vedere fiziologic și social. Concluzia către care se îndreaptă studiul lui ar fi aceasta: *născut din conflictul puterilor dintre individ și societate, romantismul, odată ridicat drept stindard al revoltei, va merge mult mai departe pe drumul emancipării.*

Fără a veni cu exemple caracteristice, Louis Estève discută teoreticește. Deși unele părți sunt vulnerabile, altele prea în negru îmbrobodite, cartea poate constitui totuși un bun studiu de... medicină socială. Pentru că, mai înainte de a fi teoretician al moralei sociale, dr. Louis Estève este... medic.

* * *

LES MARGES (15 Octobre) René Martineau publică unele din poemele inedite ale lui *Tristan Corbière.* Sunt, ca și cele ale lui Paul Verlaine, pe care le-a publicat de curând La „Revue de France" — poeme scrise pe vremea când Corbière era încă în liceu la Nantes și pe care niciodată n'a avut intenția să le publice în volum. Poemele acestea cântă celebrități locale și evenimente de mică importanță. Nu știu dacă vreun interes literar l'a făcut pe Martineau să le dea în vileag, dar ceeace e de observat e că anunțau de pe atunci poetul din *Raccrocs,* desigur fără acele sonorități bizare care l'au clasat printre cei dintâi precursori ai simbolismului, alături de Isidore Ducasse și Jules Laforgue. Suntem tot departe prin realizare de *Gente Dame, Après la pluie* sau *Pièce à Carreaux,* dar aproape prin manieră. Un exemplu din cele inedite:

Sachez que dans la peau d'un fils quoique souffrant
Loge un gredin de coeur cloué solidement.
Je n'ai pas peur de l'eau, je n'ai pas peur des cieux à
...Ah! si! pourtant j'ai peur de deux grands coquins d'yeux!

care nu sunt prea distanțate de cele pe care le cunoaștem de mult, încă de pe la 1873:

Va te coucher, mon coeur! et ne bats plus de l'aile.

sau:

...Tu pleures
Mon coeur!... Chante ancor, va-ne compte pas.

In rest: continuarea romanului spaniol... Les derniers plaisir:" al lui Fernand Fleuret și criticele lui Pierre Leguay și Eugene Montfort.

* * *

CANDIDE (16 Octobre) publică în frunte o nuvelă a lui Pierre Dominique: Les condamnés à mort", cu acțiune ce se petrece în 1918 în defileurile Serbiei.

Din interesanta cronică, „Les quatre Jeudis" pe care o semnează în fiecare număr, Pierre Veber, scoatem aceste caracterizări și amintiri despre Anatole France: *Trece drept cel mai perfect scriitor al veacului nostru. A fost deodată romancier și jurnalist. A reflectat obiceiurile unei epoce întregi și quadrilogia „L'Orme de Mail" este o operă egală romanelor lui Voltaire.*

La o întrebare pusă de „Candide" literaților Franței, Paul Géraldi, autorul lui „Toi et Moi" și „Aimer" răspunde următoarele:

„Un copil trebue să aleagă aceeaș profesiune ca și acea a tatălui său"?

„— Dacă fiul meu vrea să fie actor, pictor, muzicant sau autor dramatic, — sau scriitor de orice fel ar fi, am să-i fac o opoziție ireductibilă: îi voiu amenința cu retragerea mijloacelor de traiu. Dacă stărue, îi voiu tăia mijloacele într'o oarecare măsură, iar dacă se încăpățânează, mai departe, voiu fi prea mulțumit și-l voiu ajuta din toate puterile mele".

Sacha Guitry semnează un articol despre *Molière;* romane și nuvele inedite de *Frédéric Boutet:* „L'Ile de Noce au Les Sept Nuits de Valentine" și *Myriam Harry:* „L'Impérissable Tendresse".

* * *

LES NOUVELLES LITTÉRAIRES (18 Octobre) închinat în mare parte lui *Anatole France,* cu colaborări ilustre și multe amintiri ce vor servi la viitoarea biografie a scriitorului.

Rămânem la articolul lui *Edmond Jaloux,* cald și înțelegător, din care cităm un pasaj caracteristic:

„A fost comparată adeseori ironia lui France cu acea a lui Renan; este totuși între ei o mare diferență. Credința lui Renan, s'a transpus numai, căci ea există; el vorbește cu credință de principalele fenomene istorice și dacă este ironic, este din cauză că viața l'a învățat cu oarecare relativitate și neîncredere în oameni. La Anatole France scepticismul era mai fonciar și venea de cele mai multe ori din lenevia spiritului lui; (poți fi un lucrător destoinic, dar leneș; France vorbia adeseori de lenevia lui). Surâsul față de un lucru, oricare ar fi el, e cel mai sigur mijloc de a se proteja și cere infinit mai puțină sforțare decât acea disperată sforțare pentru a-l pricepe, fenomen care se întâmpla destul de des lui Renan. Dacă Renan a iubit adevărul mai mult decât orice, France a preferat desigur siguranța. Ca orice bun francez el avea oroare de amăgire, și totul nu-i părea decât o amăgire. De aci, atitudinea lui generală; de aci, deasemenea, acea secetă către care înclina din ce în ce și care face totuși ca *Le livre de mon Ami* sau *le Crime de Sylvestre Bonnard* să fie cele mai frumoase cărți pe lângă *l'Ile des Pingoins* sau *La Révolte des Anges.* El n'a scăpat de acest scepticism decât atunci când a vorbit despre copilăria sa, și, în *Le Lys Rouge* despre dragoste. Inspirația aceasta îndoită i-a dat desigur accentele cele mai frumoase. A fost opusă acestui scepticism aprinderea revoluționară din anii săi din urmă; dar căldura aceasta nu e contradictorie cu caracterul său. Ea naște din critica nemiloasă adusă societății burgheze, ale cărui cărți totuși îi reflectă toate sentimentele"...

Dintre versurile strecurate în „Le Lys Rouge" Edmond Jaloux relevă unele cari pot figura în orice antologie:

— Ne pleure pas, toi que j'aimais:
Ce qui n'est plus ne fut jamais.
— Laisse couler ma douleur sombre:
Une ombre peut pleurer une ombre.

Celelalte articole de Antoine Bourdelle, Maurice Martin du Gard, Charles Maurras, Pierre Mille, Henri Massis, Comtessa de Noailles, Jean Jaques-Brousson, Paul Souday, Maxime, Revon, Juels Bertaut, Fernand Demeure, Leon Treich, Georges Bergner, Paul-Louis Couchoud, Clement Janin și docteur Maurice de Fleury, de la Academia de medicină. „Ecourile" cari numără nu mai puțin de zece titluri, privesc de aproape personalitatea lui Anatole France.

* * *

VIAȚA ROMÂNEASCĂ (Septembrie) începe publicare romanului „Voica" de d-na *Henriette Yvonne Stahl,* unul din romanele prezentate la concursul „Dimineața". Acelaș virtuos al formei d. *Mihail Codreanu* în „Apologie":

Prostie, drogă binefăcătoare,
Generatoare-a lumii, te salut:
Tu faci iluzia să crească'n lut,
Iar lutului dai fierberi creatoare.

Inteligența ta strălucitoare
Tronează'n nepătrunsul absolut...
Și din cenușa clipei ce-a trecut,
Renaști în spuma clipei viitoare...

Despre un apărător moldovean al ortodoxiei la curtea țarului Alexandru I, scrie d. *Manuel Menicovici:* Este vorba de un oarecare Alexandru Sturdza, fiul lui Scarlat Sturdza, venit în Rusia prin anul 1792, probabil odată cu armatele rusești ce părăseau Moldova în urma păcii de la Iași (Ianuar, 1792):

„Rolul pe care a avut să-l joace în istoria politică și religioasă a timpului său Alexandru Sturdza, n'a fost din cele mai însemnate; i-a lipsit timidului consilier al țarului Alexandru I însușirea aceia misterioasă care statornicește celebritățile și nu lasă să piară amintirea frământărilor lor. Totuși numele lui a fost legat de evenimente politice și religioase ale vremii sale, viața sa fiind împrăștiată între cele două mari preocupări ale unui suflet mare, căci „la religion et le gouvernement politique sont les deux points sur lesquels roulent les choses humaines", cum spune Bossuet. Și dacă nu ne-ar aminti de el decât opera lui J. de Maistre „Du Pape", pe care acesta a scris-o ca răspuns atacurilor cuprinse în „Considérations sur la doctrine et l'esprit de l'Eglise ortodoxe", pornit de la principiul său că cea mai bună „respingere a unei cărți proaste era o carte bună asupra aceluiaș subiect", — și pentru a da astfel spectacolul „des deux athlètes laiques, l'un ministre el l'autre chhambellan, l'un Moldave et l'autre Allobroge, luttant à la face de l'Europe, en français (de Maistre, Oeuvres, XIV, p. 58-59), — socotesc că numele lui încă n'ar merita să rămână pierdut în pulberea uitării".

Din poema simbolică „Un drum" de d. G. Bărgăuanu remarcăm finalul:

Din cât a mers drumețul an cu an
Spre zarea fără margini, străvezie,
Să-și împlinească visul năzdrăvan,
Pe urma lui, atâta basmul știe:
In preajma unei zile mari de toamnă
Când palidă-i lumina, par'că moare,
Și nouri grei pe cer s'au năpustit,
Pribeagul drum îndrăgostit de soare
Pe ulițele unui târg s'a rătăcit,
Și-așteaptă veșnic altă zi senină,
Să plece singur iarăși, — spre lumină...

Versuri și cronici semnează apoi d-nii Leon Feraru, Const. I. Vișoianu, M. Sevastos, G. Ibrăileanu și Mihail Sadoveanu. Continuă studiul d-lui I. Minea: *„Personalitatea literară a lui Dimitrie Cantemir"* și romanul *„Oblomov"* al lui I. Gonciarov. D. *Mihai D. Ralea* consacră șase pagini lui Paul Valery — poet și filozof:

„Paul Valery se menține astfel în cea mai autentică tradiție franceză: intelectualism și clasicism. Forma filozofică a acestor două aspecte e raționalismul a cărei metodă supremă e matematica, prin știința excelentă franceză. Solitar, îndepărtat de lume, aristocrat prin temperament, el s'a complăcut să privească ambianța numai sub aspectul său geometric, fără să se scoboare până la realitatea ei vie, care îi apărea, cu siguranță, trivială. De aceea modelele sale sunt Racine și mai ales Edgar Poë din poemul matematic care se chiamă Eureka"...

Recenziile, bogate: dintre revistele românești numai „Convorbiri literare" se bucură de atenția bătrânei reviste de la Iași. Să fie aceasta un bine?

* * *

VIAȚA NOUĂ (Anul XX. N-rele 6-7). Intr'un articol „Un om și oameni" al d-lui *Ovid Densușinua* citim:

„Suntem în vremea când începe să se înțeleagă că sufletele care simt — și ele se înmulțesc — nu mai pot fi duse de momeli, nu mai pot îngădui minciuni care vorbiau altă dată. Dar sântem și în vremea când impasibilitatea ori răutatea unora au crescut. Impotriva acestora lupta nu o poate duce încrederea în convențiuni, cu toate păcatele care le escortează. Trebue mobilizarea câtorva energii și deasupra lor, o energie clar văzătoare în fiecare clipă și necedând calculelor de vanitate, ispitelor ce duc la compromisuri. Prin mintea unora trec gânduri de dictatură, ca singura care ar putea salva țările ce se sbat mereu în căutarea ordinei, liniștei. Cuvânt antipatic, demodat—dictatura. In spirit modern, nu ne putem gândi de cât la o autoritate luminată, necunoscută pentru lărgimi de vederi și cu pătrunderea adâncă a sufletului tuturor. Deci nici mussolinism, nici altceva la fel, poze care-și trădează artificialul sub ochii pricepătorilor, improvizații elementare cum și unora de la noi, în papagalismul lor li s'a părut că pot impresiona"...

D-na Mia Frollo publică al III-lea capitol din studiul *„Teatrul francez contemporan".* Este în lucrarea d-nei Frollo, pe lângă o sigură argumentație și orientare, un gust rafinat cu grație și stilizare nuanțată frumos. In capitolul de față e discutat teatrul lui Edouard Schneider, Brieux, Georges Duhamel, Charles Méré, Kistemaeckers, Pierre Hamp, Bataille, Claudel, Denis Amiel etc...

Versuri semnează d-nii *Ervin* și *C. Gruia.* Din poesia „Munca" a poetului din urmă relevăm o strofă, conturată precis și cu sonorități armonizate în tonalitate minoră:

Sunt glasul ce răsună 'n zări senine
De cum bat zorii în porți la răsărit
Și nimbul meu de scăpărări divine
E din durerea ce m'a zămislit.

Un plăcut crâmpeiu de proză poetică de o duioșie tainică întâlnim în „In ceața închipuirilor", semnată Cery. Bănuim condeiul cu într'aripări senine al d-nei Mia Frollo. Cronicile bogate sunt gospodărite de d. Ovid Densușianu.

* * *

SOCIETATEA DE MÂINE (12 Octombrie) vine cu o serie de articole despre personalitatea lui *Gheorghe Barițiu,* cu prilejul ridicării unui bust la Sibiu. Răsar articolele d-lor Vasile Goldiș și Al. Ciura. Din rubrica discuțiilor literare desprindem contribuțiunea d-lui *Al. Lupeanu* despre „Un început de teatru ambulant în Transilvania, la 1755". Despre felul cum a luat ființă teatrul acela cităm din scrisoarea părintelui Athanasie Rednic către Ilustrissimul și Reverendissimul domn „Praesul" Petru Pavel Aaron de Bistra:

S'au apucat' mare, în sărbătorile Crăciunului din 1755, o ceată de școlari mai mari și mai mici din școala latinească și românească a Blajului și au îmbrăcat haine după obiceiul „comedianților" („in vestibus veluti ad comedias inlucentur, induti sunt"). *Unul era rege, căruia alți patru îi purtau deasupra capului un baldachin* (tabernaculum in quator columnis"). *Doi aveau „inlută" ca episcopii latini. Alt doi făceau pe îngerii, cu icoane cusute pe piept. Regele purta schiptru cu podoape de sticlă strălucitoare; alții aveau aceleași podoabe pe frunte. Un „timp anator" făcea cortegiul lărmuitor peste măsură. Alt școlar avea o goarnă și iarăș, altul purta un steag* („vexillum". *Să se adauge la trupă un „aethispean", plus doi țigani, cari formau orhestra și ne putem ușor închipui cât de exotică era această* „comoedia ambulatoria".

Cu garderobă împrumutată de pe unde s'a putut, cu producția ce consta din patru sau cinci cântece românești tinerii au plecat din Blaj în spre Sebeșul Săsesc, ducând pretutindeni cu ei larmă multă, dar stârnind peste tot curiozitate și admirație. In zilele până la Boboteaza acelui an au colindat Alba Iulia, Vințul de jos și mai în urmă au ajuns la Cut. S'au întors de Bobotează cu 80 de floreni în pungă, cu „moralul foarte înălțat, cum se zice,... dar cu hainele cele scumpe numai ferfeniță".

Păcat că scrisoarea părintelui Athanasie Rednic n'a transmis și textul celor cinci sau șase cântece! Am fi putut cunoaște pe deantregul această, cea dintâi, înjghebare de teatru românesc, chiar sub forma, singură posibilă atunci, a comediei „ambulatoria"!...

* * *

REVISTA MOLDOVEI (Iulie. August-Sept.) aduce articole, proză și versuri de d-nii *C. Iordăchescu* (Moș Pantazi), *I. V. Luca* (Iacobenii din Bucovina), *Tiberiu Crudu* (Imperialismul român în trecutul nostru). *C. Busneanu* (Să sprijinim cultura!), *Paul I. Papadopol* (Dimitrie Cantemir și începuturile fabulei românești), versuri de *George Voevidca, V. Iurist* și *D. Baciu,* din care reținem strofa ce urmează, ca o mustrare celor ce se hotărăsc să scrie versuri:

Au amorțit și urmele durerii
In leneșele întunericului ghiare
Și lumea poftelor de fiare
E un tablou
Pictat cu smoala neagră a tăcerii

Pentru o imagine frumoasă dela urmă, poetul „face" o „poezie" întreagă, cu care vrea să înspăimânte lumea. Ia ascultați mai departe:

Deodată s'a pornit un svon
Urnind tăcerea c'un ecou:
— Pocnise o icoană, sau tablou —
In craniul nopții, o mână nevăzută
Parc'a bătut un lung piron.

De ce s'or fi învățat poeții noștri să nu mai fie sinceri?

GEORGE BAICULESCU

PURGO
BAYER